Af et privat Brev.

(Sluttet.)

Et længere udmærket Foredrag holdtes af en smuk, elegant Dame, forhenværende Skuespillerinde Fru Maria Stritt, som opfordrede Kvinderne til at indsende en Protest imod det omtalte Forslag i Rigsdagen, og det var synligt, at Størsteparten af Publikum ivrigt sluttede sig til denne Protest; det fremgik ogsaa senere af den Diskussion, som aabnedes efter Fru Stritts Tale; den var meget varm, uagtet de næsten alle var saa enige, saa enige. Flere Arbejdersker talte, enkelte ikke daarligt; de var meget bitre og sandelig heller ikke uden Grund, thi det er frygteligt at se, hvor Almuens Kvinder maa arbejde her i Tyskland — og Rettigheder har de nok endnu langt færre af end hjemme i Danmark. Det gør mig tit saa ondt for disse stakkels Kvinder, som man ser paa Gaden med store tunge Kurve spændte paa Ryggen, lige fra ganske unge Piger til ældgamle Koner, som oftest er de helt krumme og skæve. Det er f. Eks. altid Kvinderne, som læsser og bærer Kul, næsten ogsaa altid dem, der holder offentlige Anlæg og Gaderne rene. Her er en hel Overflod af Kvinder i Dresden. Jeg spurgte engang en Tysker, hvordan det kunde være, at her er saa uforholdsmæssig mange Kvinder, og fik til Svar, at Mændene er stærkt i Mindretal paa Grund af de mange Krige, — de er skudt ihjel, — og af de levende er en stor Part Soldater og tilbringer en længere Tid af deres kraftigste Alder i Kasernerne. Det var da ogsaa navnlig dette, som de diskuterende Kvinder stadig kom tilbage til: Vore Mænd og vore Sønner tager de fra os og lader os slide og slæbe for Børn og for Land; trykkende store Skatter maa vi betale, Rettigheder har vi saa godt som ingen af, og nu skal vi oven i Købet lukkes ude fra Oplysning og et klarere Syn paa Landets og vore egne Forhold; thi naar vi trætte af Arbejde kommer hjem om Aftenen, kan vi ikke holde ud at sætte os til at læse Aviser; vi forstaar jo heller ikke en Gang, hvad vi læser, vi mangler Kundskaber; — at gaa til en Forsamling er en nyttig og lærerig Adspredelse for os; der forklares alt os tydeligt og letfatteligt, der opmuntres vi, fordi vi føler, at der er nogen, som dog *tænker* paa at lette vort Aag, — men nu vil de ogsaa tage dette fra os, nu skal vi behandles som Børn, som Mennesker uden Forstand og Dømmekraft o. s. v. o. s. v. Ja, det var omtrent Hovedtrækkene i, hvad der sagdes, baade af Kvinder og Mænd. Kun en eneste konservativ, en fornem Herre, talte. Jeg beundrede det Mod, hvormed han optraadte i denne „røde" Forsamling; det var, som om han ikke blandt Publikum havde en eneste, der var af hans Mening. Jeg vil heller ikke sige, at det, han sagde, tydede paa store Tanker om Kvindens aandelige Udvikling og Selvstændighed; det hele mindede nærmest om en Skaaltale „for Damerne": Kvinden, dette yndige, uskyldige Væsen, skal blive i sit Hjem, skærmet af Manden, hendes Livs kraftige Støtte, som skal holde alt det borte fra hende, som kan forstyrre hendes uskyldige Tankegang; hun skal ikke vanhelliges ved at lære Livets hæslige Sider at kende, — om dem vil hun blive oplyst paa de socialistiske og anarkistiske Forsamlinger; derfor er det Mandens og Landets Pligt at forbyde hende Adgang dertil, at hun kan forblive det rene hellige Væsen, som nu i Aarhundreder har været Mandens Glæde og moralske Støtte o. s. v. o. s. v. Man var lige ved at flaa ham. Blandt flere andre, som talte imod ham, var en lille elegant Dame, om hvem jeg hele Tiden havde tænkt mig, at hun var konservativ. Uagtet man tydelig mærkede, at hun ikke var vant til at tale, saa var dog det, hun sagde, saa fortrinligt og overbevisende, at hun fremkaldte en ren Ovation. — Jeg undrede mig over alle de frie Udtalelser, jeg der hørte, i dette Land, hvor man ellers ikke tør aabne sin Mund. Politiet var til Stede i rigelig Mængde; vi ventede hvert Øjeblik, at de vilde skride ind, men det skete ikke. Vi svang i Aanden vore røde Jakobinerhuer, begejstrede som vi var.

Mødet sluttede med, at en Indsigelse mod det foreslaaede blev indsendt til Rigsdagen fra den forsamlede Mængde.

Et ganske morsomt lille „Nachspiel" havde dette Møde, idet nemlig Byens konservative Hovedavis „Dresdner Anzeiger" fuldstændig ignorerede det afholdte Kvindemøde, — omtalte det simpelt hen ikke. Saa blev imidlertid i nogle af Byens andre Blade „Anzeigerens" passive Holdning omtalt paa en saadan Maade, at denne et Par Dage efter indeholdt et uhyre nøjagtigt Referat af hele Mødet og en ordret Gengivelse af Fru M. Stritts Tale.

Vi var en Uges Tid senere til endnu en meget stor Forsamling, hvor det samme Emne diskuteredes, og hvorfra ligeledes en Indsigelse afsendtes til Berlin. Dette sidste Møde havde imidlertid en absolut socialistisk Karakter.

J. W. H.

Agnes.

(Frit fra svensk efter den finske Forfatterinde Minna Canths Noveller.)

(Fortsat.)

— Synger de da ikke udmærket? spurgte jeg Agnes, idet jeg nærmede mig igen, thi uden at jeg mærkede det, var jeg atter gaaet nogle Skridt hen imod Estraden.

Udmærket? Hun trak paa Skuldrene og svarede med en misfornøjet Mine:

— Mon du nogen Sinde har hørt en ordentlig Sang, naar du kan kalde dette udmærket?

Hvad skulde jeg svare hertil? Visselig følte jeg mig saaret af hendes kolde Ligegyldighed og den ringeagtende Maade, paa hvilken hun kritiserede alt. Men det var maaske saa naturligt. Hun var vant til at høre saa meget bedre Sager, at dette ikke kunde sammenlignes dermed.

Men desuagtet kunde hun jo nok elske sit Fædreland og sine Landsmænd, — hvorfor var hun vel ellers kommen hertil?

Herrerne, med hvilke jeg først saa hende tale, stod endnu i samme Afstand, formodentlig for at vente, til hun kom tilbage. Jeg forstod, at de savnede hende, og jeg sagde derfor Farvel, — tilmed da det var Tid for mig at gaa hjem. Jeg beskrev, hvor jeg boede, og paalagde hende at holde sit Løfte og besøge mig.

Agnes kom, og naturligvis kom hun i et Øjeblik, hvor jeg var alene med Børnene. Uryddeligt, uordentligt saa der ud i Børnestuen, da hun traadte ind. Børnene var urolige og uartige. Hvad maatte hun tænke om mig og mit Hus. Hun blev vel nærmest forbavset over at se mig saa bundet. Jeg bad hende gaa ind i Stuen — min Pige kom snart tilbage. — Hun fik god Tid til at se sig om og forundre sig. Naturligvis maatte Møblernes og hele Stuens Enkelhed støde hende — hun, som var vant til den fine Verdens Rigdom og lysende Overflod. Børnene skraalede. Jeg gav dem Sukker, skønt min Mand paa det strengeste havde forbudt mig det. — I samme Nu kom han ind ad Køkkendøren. Og resolut tog han det i samme Øjeblik fra dem igen. Der blev et trestemmigt Skrig, saa man mindst skulde tro, at der var Fare for Livet.

— Tys, tys, Børn — aa, kære Mand, gaa ind og hold Agnes med Selskab, hun sidder alene i Stuen, — gaa nu, Antti, jeg er helt fortvivlet, gaa nu.

Omstaaende Bestillingsseddes kan indsendes i udfyldt Stand til Bladets Kontor.

Ost Eneudsalg af den bekendte gode **Nørregaardsost** a 50 Øre pr. ℔ og bedste **Pasteuriseret Smør** er til Salg i Detailhandelen **Pilestræde 52.** **P. Johnsen.**

Kunst-Sløid.
Sølvmedaille Stockholm 1897.
Mit store og righoldige Lager af Træmateriale til Selvdekoration bringes herved i Erindring. Prima Glødstiftapparater og slebne engl. Snittejern.
Chr. Nielsen, Teglgaardsstræde 5, St.

Dansk Kvindesamf. Fæstekontor, Nørregade 33, St., **Telefon 17679.**
søger dygtige Kokke-, Stue- og Barnejomfruer til Oktober og November til høj Løn

Børn
habitforretningen er flyttet. Foreløbig
udsælges
hele Lageret saavel af færdigsyede Dragter som Klæde og Kjolestoffer til nedsatte Priser. Tilklipning
gratis.
Nørregade 29, St.
M. E. Hansen,
Alex. Heggums Efterfl.

I Sandhedens Navn
forsikrer jeg, at det **ærligste,** uden **Humbug,** uden **Optrækkeri** er og bliver **Eau de Chinin,** som under fuldstændig Garanti standser Haaraffald og frembringer nyt Haar og aldeles fjerner Skæl og al Sygdom i Haarrødderne, saa jeg fuldt ud garanterer et kraftigt, fyldigt, rent og blankt Haar. **Koster kun 60 Øre.** Carl Broe, Aabenraa 35, 1. Sal.

Babyudstyr.
Drenge- og Pigedragter, samt **Damelinned,** Trikotage og Dukker, alt i stort Udvalg.
Reel og prompte Expedition garanteres.
Alexandra Cohn,
Gl. Kongevej 80 (ligefor Værnedamsvej).

En Lærling
antages i Bogbinderlære d. 1ste Novbr.
Sophie Andersen,
Bogbinderm.
Skindergade 22, 2.

En veløvet Dameskræderinde
ønsker endnu et Par Familier at sy hos. Carstensgade 42, St.

Tegning og Maling.
Undertegnede, Udstiller paa Charlottenborg, begynder til November et Kursus for unge Piger i Frihaandstegning og Akvarelmaling i sit Atelier, Stockholms Plads Nr. 3, 4. Sal, hvor man kan henvende sig hver Søgnedag mellem 1—3.
Henny Køster.

Kvinden og Samfundet.
Nørregade 33, St.
København K.

Redigeret af Fru J. Monrad og Frk. Annette Jensen.
J. S. Nielsens Bogtrykkeri, København. V.

Men med „Bodil" kan der næsten være Udsigt til, at han vil bryde igennem. Helt sikkert er det vel ikke; thi der er en Mangel ved Værket. Hvor skøn og hjertevindende „Bodil" end staar tegnet, lider hun dog af en Svaghed, som forringer den Virkning, hun ellers vilde gøre paa Læseren og rimeligvis ogsaa paa Scenen. I de tre første Akter er hun, som hun bør være; man følger hende med stigende Spænding og tænker: Endelig kommer her en Kvinde, som tør vove noget; tør vove, hvad hun synger om i Begyndelsen: „en Fart ud paa Dybet".

Rigtignok siger hun straks efter hen for sig selv: „Nej, vi holder os nok derinde, hvor vi kan soppe i Land," men den Gang er det heller ikke gaaet op for hende endnu, *hvor* det er, hun skal gaa ud paa Dybet, og *hvad* det er, hun skal hente derude.

„Men saa paa en Gang sker der et Omslag. Solen bryder igennem, og den milde Søndenvind med varm Regn drager ind over Marker og Skove."

Og som det gaar ude i Naturen, gaar det i den unge 23aarige Præstekones Hjerte.

. . . . „Hun vidste ikke, hvad al denne Herlighed i hende og om hende betød — men saa paa een Gang forstod hun, at det var Kærligheden. Den kom uanet. Havde hun forstaaet dens Komme, saa havde hun prøvet paa at standse den."

Det er hendes Barndomsven og Legekammerat, der har været borte i en Del Aar, men kommer hjem som en dygtig og brav, elskværdig ung Mand, der lukker hendes Øjne og Hjerte op.

. . . . „Nu saa hun det. Hans Blik, hans Gang, Klangen i hans Stemme sagde hende det tydeligere end Ord. Men der var en Mur imellem dem, en uoverstigelig Mur.

Hver Gang hun skjalv af Fryd i hans Nærhed — hver Gang hun nærmede sig og vilde aabne ham sin Favn, saa mødte hun Muren, denne iskolde, uoverstigelige Mur, der spottede al hendes Længsel, alle hendes Taarer og saa med dødkoldt Blik paa alt, hvad hun led."

Muren er hendes Ægteskab med en Mand, som hun har giftet sig med i Ungdoms Uerfarenhed uden egentlig Kærlighed, men fordi hendes Forældre lokkede hende til det. Og saa var der jo ogsaa det, at hun, Møllerdatteren, kunde blive Præstefrue.

Præsten er for øvrigt en brav gammel Mand, saa da det bliver ham klart, hvordan Forholdet virkelig er, kan han nok se, at det er Synd, som de har handlet med den unge Pige.

„Hun gik ind til det at blive min Hustru," siger han, „uden at vide, hvad hun gjorde; i Blinde gik hun og anede ikke, at bag hende faldt Bommen i for al den Herlighed, som er Menneskehjertets Ret, naar det vaagner."

Og lidt længere fremme siger han i Selvanklage: „Her er det ikke hende, men mig, der har gjort det. Jeg har plyndret hende for hendes Ungdom, røvet hende Retten til endog at drømme om Lykken."

Det er da det, man sidder i Spænding og venter paa under Læsningen „Bodil": Tør hun vove det. Eller rettere: tør *han* vove det. Det vil sige Forfatteren. Tør han vove et Stormløb imod det mer end tusindaarige Fængsel, hvori saa mangt et Menneskehjerte har siddet indestængt, sukket og savnet, tigget og grædt, men forgæves. Imellem kom vel nok en lille Fugl og sang ved Gitret: Giv Tid, giv Tid! Men Tiden gik; det gule Haar blev graat, Hjertets Slag blev dæmpet. Det lærte at forsage.

Tilsidst stod det stille.

Og Tiden gik; Slægt fulgte paa Slægt. Mange Hjerter blødte, forblødte i Fængslet. Snart mangler der kun et Hundrede i de to Tusinder af Aar. Skulde det være muligt, at det sidste Hundredaar vil bringe Klarhed over det dunkle Spørgsmaal: *Hjertets* Ret.

(Sluttes.)